

Falt for sitt land.

På slagmarken langt i øst er Hans Oppen fra Lunner falt. Hermed har den første frivillige fra Hadeland gitt sitt liv i Europas heroiske kamp for vår kultur og civilisasjon mot bolsjevismens barbari.

Hans Oppen blev bare 21 år. Han hadde gjennomgått kavalleriets befalsskole og kjempet som sersjant under krigen i Norge. Der faren var størst, var Hans alltid til stede. Han var den siste som forlot sin post, og en av de siste som til slutt la våbnene ned. Soldatene stolte på ham og så op til ham, og alle som kom i berøring med ham beundret ham for hans tapperhet, plikttroskap og offervilje.

Disse egenskaper var dypt rotfestet hos Hans Oppen, og med utgangspunkt i den stilling vårt land kom i, blev de avgjørende for hans løpebane. Tidens alvor drev ham til å søke erkjennelsen og forståelsen av det som var skjedd. Hans plikttroskap mot folk og fedreland tilsa ham også dette. Så gikk det med Hans som med så mange sannhetssøkende mennesker, de ser idealer, og som han selv sa: «Mitt liv er mislykket hvis jeg ikke får kjempe for disse idealer.»

Han meldte sig derfor til Regiment Nordland for å kjempe for det han mente var rett: Europas frigjørelse — Norges gjenreisning.

I regimentet blev han straks, på grunn av sin dyktighet, befalingsmann. Under de hårde kampene i øst fant han imidlertid sin skjebne, mens han kjempet som Waffen SS-mann i forreste linje. Det er betegnende for ham at det var under et forsøk på å redde en såret kamerat — en tysk soldat — at han falt. Han var sig selv til det siste. Det var de små og de som hadde det vondt han alltid vilde hjelpe og trøste.

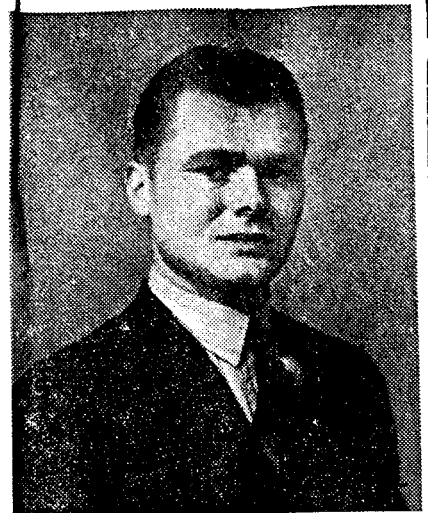
er du runnen. Som ætling av gamle, stolte slekter gikk din vei ut i livet, ut i verden. Du vilde selv være med å kjempe. Du kjente vår høie norske kultur. Du visste hvilken fare som truet vårt land i øst. Du fant din plass i rekkene, for Norges ære, for Europas civilisasjon. Du visste hvad det gjalt.

Som første nordmann i kompaniet falt du. Falt, mens du hjalp en såret tysk kamerat.

Meldingen kom til hjemmet, til hjembygden. Hvad skjer? Ungdom i bygden røvet den falnes klær på hans øttegård.

Kjære mor og far og søsken, gråt ikke over ham som gjorde sin plikt, vær stolt av ham! Men gråt over dem som gjorde denne skjenseldåd mot ham.

Vi minnes dig, Hans, som den

Hans Oppen.

staute og gode kamerat. Du fant meningen med livet. Slik ungdom kan ikke dø! Du vil alltid leve blandt oss.

Heil og Sæl over ditt minne!

Kamerater.

Hans Oppen var en av tvurges unge sønner som fedrelandet i sin skjebnetime blev takk skyldig. Den lyshårede, unge, kjekke gutten med det gode smilet og det vinnende vesen får ikke mere se sitt elskede hjemlands jord. Langt borte i det fremmede hviler han, gutten fra Hadeland, fanebæreren for en ny tid, ja, for troen på det liv der vi aldri dør.

Kjære foreldre og søsken! Vi står idag sammen med dere i deres sorg, men vi ser også i vår kamerats bortgang noget uendelig stort. Vi minnes hans ord da han reiste: «Jeg er forberedt på å falle, men jeg har da gjort mitt.» Og til hans mor: Gråt ikke, men vær stolt over å ha fostret en sønn som var villig til å ofre alt, selv livet, for fedrelandets frelse. Med sitt hjerteblod har han skrevet runer som alltid vil lyse i Norges sagnomsuste historie!

Hjembygdens vemodige høstmelodi går mot en ukjent grav, der slagets fanfare ennu høres i det fjerne. Og en ildsjel vandrer ukjente marker tilbake til hjembygden og kameratflokkene. Vi slår ring om hans minne og gir hverandre hånden på at hans offer ikke skal være forgjeves.

Han falt for Norge, for frihet, rettferd og fred.

HANS MINNE LEVE!

NORGE LEVE!

Kamerater.

HANS OPPEN, av Hadelands jord

Falt for sitt land.

SS-Schütze, student Paal Fr. Sinding.

Fra fronten i øst er det sørgelige budskapet kommet at SS-Schütze Paal Fr. Sinding, eneste sønn av filmdirektør Leif Sinding er falt på østfronten.

Ikke bare foreldrene, men også Nasjonal Samling og det nye Norge har lidt et smertelig tap ved denne kjekke og lovende ungdoms bortgang. Han blev bare 21 år gammel og tok artium ved Frogner skole i fjor. Helt fra den første tid var han gjennom NSUF aktivt og uforferdet med å bygge op det fremtidens Norge han trodde på og drømte om. I det uhyggelige kommunistiske overfall

på Gjøvik i 1936 («Gjøvikslaget») var han således med som ganske ung gutt og blev stygt tilredt, men like uredd fortsatte han kampen for det han mente var rett og riktig. Det var derfor også en selvfølge for ham å melde sig blandt de aller første da det blev anledning til å gjøre sin innsats for sitt land i Waffen SS. Paal Sinding var en ivrig idrettsmann, særlig var det fotball og ski som hadde hans interesse, og han kunde da også se tilbake på en utmerket innsats med mange premier på de forskjellige idrettsfelter. Personlig var han en prektig kamerat og, et av

de mennesker som fylte de krav Føreren stiller: «Å ville det gode.»

Bare en uke før han falt, sendte Sinding et brev hjem til sin far. Fritt Folk har fått anledning til å gjengi noget av det han skriver:

«Det er hendt temmelig meget siden sist jeg skrev til dig. Min første ildprøve er forlengst forbi. Efter å ha været 5 dager i ilden har vi en smule ro. Det er herlig å få sove litt igjen. Jeg har omtrnet ikke sovet på 6—7 døgn. Jeg har oplevet så meget i den senere tid at det kunde fylle flere bøker. Hvad jeg har sett av jødedom og kommunisme er neppe til å tro. Hvis herefter nogen hjemme i Norge våger å snakke til mig om kommunismen og arbeiderparadiset Russland, så vil jeg ikke engang verdige ham svar. Fremmarsjen går temmelig hurtig her, selv om russerne på enkelte steder gjør hårdnakket motstand. Hvis jeg ikke tar meget feil, så vil ikke dette felttoget ta stort lenger tid enn alle de andre felttogene i denne krig. «Den uovervinnelige røde hær» kunde nok ikke stå sig mot Tysklands krigsvante armeer. Russerne har forresten slett ikke dårlig utstyr, men det er vel menneskemateriellet som ikke holder mål. Overalt langs veiene her står vrak av russiske kjempetanks og andre krigsvogner. Den — — — befolkning mottar oss som befriere. Ja, det nytter ikke å fortelle om dette i et lite brev. Du får vente til jeg kommer hjem. Jeg vil bare få legge til at jeg har adskillige bolsjeviker på samvittigheten allerede.

Jeg fikk forresten et Fritt Folk forleden som det stod noget om dig og kulturfilm i. Jeg håper det går fremover med ditt arbeide, og at det norske folk snart forstår sin besøksestid.»

Paal Sindings kompanisjef skriver i et brev til direktør Sinding bl. a.:

«Stille og rolig utførte han sin tjeneste, plikttro til det siste. Det er symbolsk for oss at det var en nordmann, som falt for de germanske folks frihet som den første i kompaniet. Deres våbenbroderskap er blitt beseglet hos oss gjennom hans blod. Hans offer gjør oss stolte over å ha slike kamerater. Vi vil gjengjelde hans død hundrefold.»

Vi bøier oss i ærbødighet og takknemlighet for det offer vår unge kamerat og gamle medkjemper har ydet for sitt lands frihet og fremtid. Han har skrevet sitt navn inn i Norges historie.